

JUHA MEIRNO

KESKENERÄISIÄ KAUPUNKEJA

MATKAKERTOMUS

Keskeneräisiä kaupunkeja

JUHA MEIRNO

Keskeneräisiä kaupunkeja

Matkakertomus

© 2024 Juha Meirno

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8249-1

SISÄLLYS

Valovero	9
McDonald's oli taivas	35
Bellotton varjot	48
Tori muokkaa väkensä	64
Kalkkikiven pehmeys	83
Oluthuoneen Lady	95
Keskeneräisyydestä	110

Jos tuntee kaupungeista yhden, tuntee ne kaikki, niin täydelleen samanlaisia ne ovat maastosta aiheutuvia eroja lukuun ottamatta. Kuvailen nyt siis yhtä niistä, samantekevää mitä.

– *Thomas More: Utopia*

VALOVERO

Kaupunki näyttää rauniolta. Talot kurkkivat ujosti penkereen takaa. Näen arkailevat pääläet, ruosteiset peltikatot ja vinot antennit. Savupiipuissa on lohkeamia, joita vuodenajat niihin ovat hakanneet. Riika on tumma ja harmaa kuin kommunismin musta mönjä olisi imeytynyt taivaalta kaupungin kaikkiin huokosiin. Tönöpahaset anelevat apua ikkunat ja ovet sellällään, toivovat lempeitä tuulia ja vetoapua uudelta aikakaudelta.

Odotellaan että saataisiin rinkkamme bussin tavaratilasta, ja katsellaan kun väki asettelee kantamuksia selkäänsä, oikoo olkapäähihnojaan. Samaan aikaan aukion reunalla sotkuiset koirat työntävät turpansa törkyisen kaupunginkanavan ruskeaan veteen. Tuuli heiluttelee roskia ympärillämme, ja Autoosta näyttää sateen pöyhimältä kaatopaikalta.

Kaupunginkanavan toisella puolen kohoo ryhdikäs rivistö jykeviä kaarikattoisia kauppahalleja, joihin paapuskat kantavat hedelmiä ja salaatteja. Toripäivän valmistelut ovat meneillään. Hallien edessä betonisella kanaalilaiturilla seisoo ruosteisia aaltopellillä paikkailtuja koppeja ja katoksia. Niiden edessä lojuu myyjien pahvilaatikoita ja muovikasseja. Seinämiin on maalattu graffiteja.

Suunnataan Riian ihmisvilinään. Ilmassa leijuu kitkerä pakokaasu ja autojen kuumasta tienpinnasta nostattama pöly. Paapuskat seisovat ilmeettöminä jalkakäytävällä betonisen rautatiesillan alla, kauppaavat huiveja, paitoja ja mekkoja.

Marijas ielalla, keskustan levottomalla pääväylällä, autot pujahtelevat toistensa lomitse, kasaantuvat jonoiksi. Vaellaan rakennustyömaan reunaa, väistellään ilmeettömiä kaupunkilaisia. Nahkatakkimies kävelee tielle kaljapullo kädessään, vinkkaa taksin liikennevaloista, kiskaisee oven auki ja hyppää sisään.

Tähyillään väylän toiselle puolen, mutta suojateitä ei näy missään. Kun kahden kaistan autot jumittuvat ruuhkaan, pujahdetaan niiden lomitse ruohoa kasvavalle liikenteenjakaajalle, kahdeksankaistaisen tien keskelle. Huomataan kaksi rinkkaselkäistä nuorta naista, jotka ottavat muutaman juoksuaskeleen meitä kohti, pujottelevat seisovien autojen läpi luoksemme. Ehkä he ovat seuranneet meitä Autoostalta saakka, taisivat olla samassa bussissa.

Nyt he tervehtivät meitä iloisesti. Pienempi kysyy leveällä amerikanenglannilla mihin olemme menossa. Naisella on selässään valtava rinka ja mahan puolella reppu, jonka päälle hän nostaa kätensä lepäämään. Pitkänhuiskea pisamakasvoinen ystävä myhäilee taustalla.

Käy ilmi, että meillä on sama päämäärä, Saulite-hotelli. Naiset kertovat olevansa New Yorkista ja Euroopan-kiertueella, tulossa Tallinnasta. On omituista tavata siinä heinää kasvavalla liikenteenjakaajalla autojen keskellä, mutta ollaan kaikki tyytyväisiä, kun saadaan toisistamme tukea tässä tuntemattomassa kaupungissa.

Juha Meirnon matkakirja on tutkimusretki 1990-luvun lopun postkommunistiseen Itä- ja Keski-Eurooppaan. Baltian itsenäisyys on vielä langanohut, duoplast-anarkia koettelee Budapestiä ja Berliini syntyy uudelleen talo kerrallaan.

Matkapäiväkirjamerkintöihin perustuvissa teksteissään Meirno pohtii kaupunkien ja rakennusten elinkaaria ja kohtaloita koruttomasti esseen ja dokumentoinnin välimaastossa.

"Jokaisen vinon ja rikkinäisen rakennuksen takana on kirkas idea ja pyrkimys parempaan. Talot vain vartovat löytäjänsä, joka määritteli niiden kohtalon ja tulevaisuuden."

Matka vie lukijan Riikaan, Vilnaan, Varsovaan, Krakovaan, Budapestiin, Wieniin ja Berliiniin.

